

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

stod en folkelig protestbevægelse mod kunststøtten, der var så stærk, at den ligefrem med ordet »rindalisme« fik navn, som om det var en ideologi. Der er ingen grund til at indtage nogen ringeagtende eller nedladende holdning over for denne reaktion. Den afslørede sikkert først og fremmest, at vi havde forsømt med tilstrækkelig kraft at sætte ind med en kunstformidlende og kunstpædagogisk virksomhed. På dette punkt tror jeg at der endnu i dag er en hel del at rette op.

Senere har enkelte afgørelser, som kunstfondet har truffet, givet anledning til røre og debat i befolkningen og de politiske partier. Som f. eks. bevillingen af et tilskud på 20.000 kr. til teatergruppen Solvoguen.

Kritik af 3 mands udvalgenes dispositioner fremkommer naturligvis også nu og da fra kunstnerne selv.

Men alt i alt tror jeg, man kan sige, at den kritik, der har været – og som formentlig er uundgåelig – har været af en sådan karakter, at den ikke alvorligt kan rukke ved det administrative system, der blev skabt i 1964. Det er efter min opfattelse rigtigt, at kunststøtten administreres af små uafhængige udvalg af kunstkyndige, hvis medlemmer udskiftes med korte mellemrum.

På denne baggrund mener jeg at kunne fastslå, at der fortsat er behov for, og at det er samfundsmæssigt nødvendigt, at vi har et Statens Kunstfond, og at vi hovedsagelig kan arbejde videre på de principper, der er gældende i den nugældende lovgivning.

Dette finder jeg også helt bekræftet i Wechselmann-udvalgets betænkning, hvor det udtrykkelige udtale, at Statens Kunstfond har arbejdet i overensstemmelse med de ideer, der lå bag dets oprettelse, at fondet har haft en væsentlig betydning for den kunstneriske produktion, og at fondet også i fremtiden vil være et velegnet instrument til stimulering af kunstnerisk produktion.

Det udelukker dog ikke, at der er principper og enkelte spørgsmål i denne lovgivning, som det er naturligt med jævne mellemrum at drøfte her i folketinget.

Vi har nu et godt grundlag for at foretage en revision på, idet vi har Wechselmann-udvalgets betænkning, erfaringer fra fondets virksomhed siden revisionen i 1969 og udtalelser fra en række kunstnerorganisationer.

Det har ofte været drøftet, *hvilken kreds af*

kunstnere der skulle omfattes af Statens Kunstfond. I 1969 blev kredsen udvidet med kunsthåndværkere og designere. Dette blev gennemført som en forsøgsordning, der skulle tages op til fornyet overvejelse i forbindelse med en lovrevision på grundlag af indvundne erfaringer.

Det materiale, jeg har modtaget dels fra Statens Kunstfond, dels fra de faglige organisationer på området, giver klart udtryk for, at loven – selv med de begrænsede midler, der har været til rådighed – har haft en meget gavnlig virkning for udviklingen inden for kunsthåndværket og den kunstneriske formgivning. Specielt har den medvirket til, at unge talenter har kunnet få mulighed for at slå igennem. Jeg er derfor ikke i tvivl om, at kunsthåndværkerne og de kunstneriske formgivere hører hjemme i denne lovgivning, også fordi deres problemer er de samme som andre skabende kunstneres. Jeg går derfor ind for, at disse områder indtages permanent under fondet med den virkning, at der oprettes et permanent 3 mands udvalg på samme måde som for de øvrige kunstarter.

Derimod har der i praksis vist sig visse vanskeligheder i forbindelse med administrationen af støtten til de *kunstneriske udtryksformer*, der er sammenfattet i lovens § 1, stk. 3. Der har stort set været tale om tre grupper af kunstnere, nemlig kunstnere, der udtrykker sig i et formsprog, der ikke umiddelbart falder inden for de klassiske kunstformer, scenografer og koreografer samt arkitekter. Bestyrelsen, som består af formændene for 3 mands udvalgene, har hidtil fordelt denne støtte, men har følt, at den ofte ikke var i besiddelse af en tilstrækkelig kunstnerisk sagkundskab på disse områder. Den har derfor foreslået en omlægning af denne støtte.

Herefter skulle støtten til de blandede kunstformer behandles i de bestående udvalg, støtten til scenografer og koreografer uddeles alene gennem teaterloven og støtten til arkitekter henlægges til et særligt udvalg for bygningskunsten, der så også skulle tage sig af støtten til den kunstneriske formgivning. Det er som hovedregel arkitekter, der virker som kunstneriske formgivere, og deres arbejder vil blive bedømt med større sagkundskab i et arkitektudvalg end i kunsthåndværkerudvalget, hvor arkitekter ikke behøver at være repræsenteret.

Jeg tror, at man ved denne omlægning, hvor man ophæver bestyrelsens bevilgende funktion,